

Att söka upp och underrätta anhöriga till offer för plötslig och oväntad död hör till Polisens uppgifter. Ofta är kyrkan med i dessa möten.

s 4-5

Vad gör vår föränderliga tid i högt tempo med oss människor? Peter vill öppna en möjlighet att dela tankar.

s 6-8

Mångfald och tolerans är nyckelord för Sheela, volontär i församlingen.

JAG & GUD s 12

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling

Svenska kyrkan • september 2018

BILD: ©UNIVERSAL STUDIOS. All Rights Reserved.

Dopet
– en gåva
s 10

Rooney Mara i filmen "Maria Magdalena". Vi ser den tillsammans i Vårfrukyrkan.

Därför visar vi film i kyrkan

s 3

Hösten är här

Dagarna mörknar minut för minut, som det finländska bandet Cumulus sjöng. "Höstvisa" med text av Tove Jansson.

När du läser detta har det hållits val i Sverige. Jag är tacksam över att vi lever i en demokrati. Det är inte alla förunnat på vår jord. Låt oss verka för frihet och demokrati. Låt oss i detta sammanhang också komma ihåg att kyrkan inte är en åsiktsgemenskap utan en tros- gemenskap. Det finns ett andligt och ett världsligt regemente. Det världsliga regementet domineras av lagar och regler. Kyrkan förvaltar sakramenten och förkunnar evangelium. Martin Luther var tydlig kring detta. "Mitt rike är inte av denna världen", sade Jesus.

Vi har upplevt en rekordlång sommar med medelhavsvärme. Det kanske inte har varit en sådan här sommar sedan bronsåldern då klimatet var ett annat på vår jord. Många har njutit av värmen, badvattnet och tropiska kvällar. Men många har också tyckt att det varit i mesta laget. Det kan vara svårt att tänka och göra något vettigt i så långvarig hetta.

Det är också många som känt en stor oro över alla skogsbränder. Det blev jubel när den polska brandkåren kom hit för att hjälpa oss. Nödslakt. Oro över böndernas umbäranden och att vår inhemska produktion av livsmedel har det svårt. Lär väl bli svårare att få tag på närproducerat? Grillförbud. Algblooming. Oro för att det kan vara början på en rejäl klimatförändring. Vi får se hur mycket vi längtar tillbaka till sommaren i november?

Det kan vara skönt att vardagens struktur återvänder. Barnen börjar i skolan. Församlingens verksamheter som haft sommaruppehåll startar. Kan kännas lite grann som att livet får tillbaka sin riktning när höstterminen drar igång.

Hösten och sensommaren är också en firandets tid. Gillar man god mat är

hösten bra. Hösten är skördens tid. Nu kan man äta inhemsk frukt och grönt, äppelpaj, svamp, kräftor, surströmming och krabba. Fiskarna är matiga och älgkött är tillgängligt, Mårtensfirande med gås och svartsoppa åtnjuts av den som gillar det. Allt äts beroende på vad man föredrar förstås. Vi är ju alla olika och unika.

En helg på hösten har vuxit sig riktigt stor. Jag tänker på Allhelgonahelgen. En gång i tiden fick varje helgon, som ofta mördats för sin tro, en egen minnesdag. På 800-talet under vår vikingatid var det fullt i kalendern och den frankiske kejsaren Ludvig den fromme gav nya helgon en gemensam högtidsdag på hösten. Då, när det mörknar och naturen packar ihop inför vinterns vila, när naturens färger börjar gå i svart, grått och orange firade man sedan länge minnet av dem som gått före oss nu jordiskt levande. Vikingarna och andra folk i Europa gjorde detsamma. Ludvig den fromme fångade upp en befintlig tradition och förvandlade den till att bli en stor kristen högtid.

Med tiden firade man inte längre bara minnet av helgonen utan av alla nära och kära som gått före oss. Ljussmänniskor vi mött under vår vandring genom livet. Seden att tända ljus och lyktor vid gravar, minneslundar och i kyrkor började sprida sig alltmer. Idag är traditionen jättestor. Det lyser hela helgen på våra kyrkogårdar och minnesgudstjänsterna är mycket välbesökta. Det lyser i mörkret och mörkret har inte övervunnit ljuset, som det står om Jesus.

Allhelgonahelgen är en vacker helg tillägnad alla som gått före, alla som mött ljuset på andra sidan. Som kristen kan man alltid säga: På återseende! Vi vet inte när och hur, men vi har ett hopp. Tro, hopp och kärlek. Kristus älskar oss och vandrar med oss. Låt oss tända ett ljus i mörkret för oss alla.

Magnus Hellström

TIPS!

Välkommen till kyrkan i allhelgonahelgen

Under allhelgonahelgen är Brännkyrka kyrka som vanligt öppen och bemannad för alla som vill minnas dem som gått före oss, smycka en grav, tända ett ljus. Musik spelas regelbundet. Diakoner, präster och volontärer finns på plats. Möjlighet till samtal finns.

Fredag 2 november har vi bemanning 14–18. Lördag 3 november firar vi högmässa klockan 11 och finns sedan på plats fram till 18, då vi firar Musik- och minnesgudstjänst. På söndagen firar vi högmässa klockan 11 och har där- efter öppet och bemannat fram till 16.

Kyrkan är utöver denna bemannade helg öppen dagligen året runt mellan 9 och 15.

Mozart & Fauré – två älskade "Requiem" i höst

Ljuva toner och musikaliska krus- språng! Att pricka in ett antal söndagar klockan 18.00 för konsertbesök i Brännkyrka kyrka är ett hett tips till den musikintresserade.

30 september får vi höra Albina Isufi – sopran, och Julia Koydan – piano framföra musik av R. Schumann, P. Tjajkovskij, G. Puccini. Programmet har titeln "Kvinnans kärlek och liv". 14 oktober blir det orgelkonsert med Helena Holmlund. Ett festligt och glatt program!

Vi bjuder också på dubbla framföranden av två välkända och uppskattade "Requiem" – själamässor.

Mozarts Requiem 28 oktober 16.00 och 18.00, med Brännkyrka motettkör, solister och orkester, under ledning av Robert Zelizi.

Faurés Requiem 18 november 16.00 och 18.00, med Brännkyrka kyrkokör, solister och orkester, under ledning av Helena Holmlund.

Mera orgel blir det 11 november, då Robert Zelizi spelar Bach, Messiaen, Vierne och Dupré.

Och till advent och inför jul är det dags för församlingens körer att sjunga in helgerna. Det blir flera musikgudstjänster och konserter i båda kyrkorna under december. **KM**

FOTO: PIXABAY

Svenska kyrkan

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö
telefon 08-447 11 00 vx
telefon tid må–fr 9.00–15.00
e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER

Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsvägen 189–191, Älvsjö
besöks tid må–fr 9.00–15.00 med
LUNCHSTÄNGT 11.30–12.30.
Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1–7, Fruängen C.
För kontaktuppgifter till alla medarbetare se www.brannkyrka.org

VI FINNS PÅ

facebook

Instagram

twitter

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år. Redaktör: Kari Malmström. Ansvarig utgivare: Magnus Hellström. Tryck: Printografen, Halmstad. Distribution: Postnord.

Delad filmupplevelse med goda samtal

Att se film tillsammans – är det kyrkligt? Ja, det kan det absolut vara. Eftermiddagsbion för vuxna i Vårfrukyrkan öppnar en arena för delad upplevelse och reflektion efteråt. Vad kände vi? Vad var det vi såg? Vilket drama var det? Vilka existentiella frågor utmanades? Grät vi, skrattade vi? Var det kanske "feel good" utan behov av vidare tankar? Ja, det är olika för var och en, och allt är okej.

Om vi ger oss ut på vanliga biosalonger så är det kanske lite skämmigt att gå ensam. Det är det inte i Vårfrukyrkan på lördageftermiddagsbion. Hit kommer kyrkfolk som ses i gudstjänsten på söndagen; till bion går man kanske ensam, ibland i sällskap. Hit kommer andra som vill se filmen men aldrig skulle drömma om att gå i gudstjänst. Det är inte bara okej. Det är till och med det som är meningen.

– Det här är en möjlighet för människor som kanske inte annars har kontakt med församlingen att få prata om människans existens, livet, döden och andlighet, eftersom vi öppnar upp för dessa frå-

gor i samtalet efteråt, säger Clara, präst i församlingen och som tillsammans med prästkollegan Alexandra håller i film-eftermiddagarna.

Tanken är att visa filmer med någon form av "livsåskådningstema" – ibland relativt färska filmer, ibland gamla godingar, ibland sorgligen bortglömda som inte ofta kommer upp på tablåerna.

Det är så enkelt: vi ser en film tillsammans! Och sedan kan vi prata om den – om vi vill!

För även om det kallas "Eftermiddagsbio med samtal" är det inte ett obligatorium att samtala. Ibland vill man prata efteråt, ibland hålla sina tankar, känslor och intryck för sig själv. Det är olika. Fika erbjuds alla, och gemenskapen är öppen. Vill man inte prata kan man lyssna. Eller gå hem.

Vuxenbion med samtal kan sägas vara en senkommen kusin till barnfilmklubben Roliga timmen, som etablerades redan på 1980-talet. Varje lördag under terminerna visar församlingen barnfilm i båda kyrkorna. När filmklubben för ett antal år sedan breddade repertoaren

med vuxenfilm var det som biokvällar en måndagskväll i månaden. Vid senaste årsskiftet byttes tiden till lördageftermiddagar. Förändringen har funkat bra, antalet deltagare har varit stabilt och i någon mån ökat.

Det är alltså som på bio, i alla fall närapå. I Mariasalen finns inga biofåtöljer att sjunka ner i, men mörkläggningsgardiner, stor duk och bra ljud kan utlovas.

– Film är ett medium som passar och engagerar många människor till att tänka vidare, säger Alexandra. Vi ser att det här är en verksamhet som når ut och svarar mot ett stort intresse. Filmen hjälper till att skapa ett samtal kring en gemensam upplevelse och därmed ges utrymme för att uttrycka tankar och funderingar.

Man får helt enkelt tanke- och känsloboosta! Det finns en mänsklig hängmatta som fångar upp en.

Kari Malmström

FOTO: ERIK STENSEKE

Clara och Alexandra som håller i eftermiddagsbion.

Roliga timmen

visar barnfilm varje lördag!

11.00 i Vårfrukyrkan

15.00 i Brännkyrka

Bli medlem!

Det kostar inget.

Kolla in höstens filmer

på brannkyrka.org/

roligatimmen

15 september visar vi "Three Billboards Outside Ebbing, Missouri".

Om en mors kamp för rättvisa. Hur går man vidare när det värsta tänkbara har hänt? Kan vi förlåta "allt"? Filmen vann två Oscar 2018. Med bland andra Frances McDormand.

HÖSTENS FILMER – 14.30 lördagarna:

15 september

Three Billboards Outside Ebbing, Missouri

6 oktober **En sista semester**

24 november **Maria Magdalena**

Ingen avgift • Läs mer på brannkyrka.org/eftermiddagsbio

BILD: ©20th CENTURY FOX. All Rights Reserved.

FOTO: LARS HEDELIN, POLISMYNDIGHETEN

Jenny Ahlén är polispräst på Stockholms stift.

Kyrkan följer med som resurs och stöd i det svåra

Behöver du någon att prata med?

Du kan boka enskilt samtal med någon av våra diakoner eller präster. Samtalen är avgiftsfria och förs under sekretess.

För dig som mist någon erbjuder församlingen regelbundet samtalsgrupper för sörjande.

Aktuella sorgegrupper samt kontaktuppgifter hittar du på brannkyrka.org

– eller ring 08-447 11 00, så lotsar vi dig vidare.

De allra flesta dödsfall är väntade och sker inte sällan på sjukhus. Men det förekommer också oväntad, plötslig död. Olycka. Hjärtstopp på tunnelbanan. Suicid. Mord. Det är Polisens uppgift att söka upp anhöriga och överlämna dessa dödsbud. Ofta är en präst eller diakon med. Svenska kyrkan i Stockholms stift har byggt en modell för att säkerställa att vi som kyrka finns tillgängliga dygnet runt.

Att kyrkan finns med i det här sammanhanget är inget nytt. Så har det varit länge. Men tiderna förändras. Svenska kyrkan är sedan snart 20 år ett fristående samfund, skilt från staten. Kyrkan har utvecklats från att vara en självskriven del av samhället till att vara mer av en kristen gemenskap och självvårdande resurs. Nya vägar för samverkan, till exempel med Polisen, måste trampas upp.

Det är långt ifrån givet längre att människor vet vad en församling är, vet i vilken församling en viss plats ligger eller var gränserna går. Det är inte heller självklart att Polisen vet alla gånger.

– Vi har en nationell överenskomst med Polisen att bistå vid dödsbud, säger Jenny Ahlén, polispräst på Stockholms stift. Även Equmeniakyrkan och Katolska kyrkan finns med i arbetet.

Enligt Jenny tar Polisen i genomsnitt kontakt en till två gånger i veckan i samband med oväntade dödsfall i olika polisområden. Ibland sker dödsfallet i Brännkyrka församling, ibland någon annanstans. Det säger sig självt att det är närapå omöjligt att varje församling har en präst eller diakon i beredskap dygnet runt för att kunna rycka ut.

– För några år sedan hände det relativt ofta att Polisen sökte samband, men inte fick tag i någon. Den goda tanken fungerade inte riktigt, säger Jenny.

Polisen satt med inaktuella telefonlistor, och samordning saknades. 2015 drog Stockholms stift därför igång ett projekt i syfte att skapa en fördelning av arbetet mellan församlingarna och öka tillgängligheten. Ett antal söderortsförsamlingar, varav Brännkyrka är en, gick in i samverkansidén.

För Brännkyrka församlings del innebär det här att vi åtta veckor om året har beredskap för att rycka ut om ett oväntat dödsfall sker i Stockholms sydvästra eller sydöstra förorter. Övriga veckor är kolleger i de andra församlingar beredda.

Att bygga en effektiv modell för att Polisen snabbt skulle nå rätt person tog lite tid. Telefonlistorna hängde med ett bra tag, även om de hölls mer aktuella. Nu har stiftet handlat upp en operatörs-

tjänst, som togs i bruk i april. Polisen behöver bara ringa ett enda nummer, en telefonistfunktion förmedlar sedan vidare till den som har beredskap.

Jenny menar att Svenska kyrkans präster och diakoner med fog kan kalla sig "krisstödsexperten".

– Vi erbjuder den unika kompetens som vi har, "värmefiltren direkt på olycksplatsen", så att säga. Utan att vara mer än medmänniskor, utan att ställa frågor. Man får inte glömma att Polisen har sin uppgift, och den är inte att vara krisstödjare.

För att återvända till att Svenska kyrkan faktiskt inte är självklar längre som samhällsinstitution – är vi alltid välkomna?

– Nej, säger Jenny. Det händer att de nyss underrättade anhöriga säger: "GÅ!" – men det händer också att människor säger: "Vad fint att ni tänkt på mig."

Och om den som får dödsbudet har en annan religion? Kommer vi ändå?

– Ja, absolut. Mötet med människan är det viktiga, inte den religiösa tillhörigheten. Den som är troende föredrar också ofta att möta en annan troende person. Vi som kristna och som kyrka vågar vara där – för alla människor i kris.

Kari Malmström

Den här veckan vill du inte träffa mig

Församlingens diakon Pia Palmin Svanlund är en av dem som har dödsbudsberedskap i samverkan med Polisen. I april publicerade hon en betraktelse om detta på sin facebook. Senare lades den ut på församlingens facebook-sida och spreds till Svenska kyrkans nationella. Här kan du dela Pias tankar!

Den här veckan vill du inte träffa mig. Och jag hoppas innerligt att du slipper. Den här telefonen följer mig den här veckan. Jag är aldrig utom hörhåll och aldrig längre än en timme från Stockholm. Det betyder att jag sover med telefonen intill mig. Jag är ständigt medveten om att den finns där. Livet och dödens skärningspunkt blir så nära.

Om den ringer så innebär det att något hänt som för alltid kommer att förändra livet för alla berörda – och att polisen vill ha min hjälp att vara med när de meddelar budet om att någon älskad person inte finns i livet längre.

Jag har jour för att vara med som ett stöd då polisen överlämnar dödsbud. Jag har också möjlighet att stanna kvar ett tag efter att polisen har åkt för att någon inte ska behöva vara ensam. Kanske väntar vi in någon annan anhörig eller vän.

Jag bävar för att den ska ringa på ett sätt – men jag tycker samtidigt att det är ett av de viktigaste uppdrag jag har om än kanske det svåraste. Men var ska vår kyrka vara om inte där – just då. Som en kyrka som bryr sig.

Polisprästen berättade en gång att det också ofta är viktigt för polisen (människan) som har att meddela dödsbudet att vi kan komma med. Någon av dem hade sagt att det i polisbilen finns en varm filt som de brukar lägga kring axlarna på en skadad eller rädd och ledsen person som varit med om till exempel en bilolycka. Den polisen sa att när de ringer efter oss så är det för att de vill att vi ska vara där filt... och att det då känns som att de åtminstone kan erbjuda det. Lite mänsklig värme.

En del frågar ibland vad jag säger i en sådan stund. Jag kan inte riktigt återge det. Jag har lite tankar om vad man inte ska säga. Men jag är också medveten om att det finns inget jag kan säga i en sådan stund som kan sudda bort, laga eller trösta. Jag tror inte ens de drabbade senare minns det jag sa. Men de minns att någon var där. Att någon höll en hand. Att någon satt tyst bredvid när livet rämnade och tillsammans andades vi – ett andetag i taget.

Vi har möjlighet för den som önskar det att finnas kvar en tid efteråt i allt det som hän-

der. Ibland är det samtal om Gud om döden, sorgen, om att söka vägar till att hålla kvar vid kontaktytor, om att få ha kvar en relation med någon som nu är död. Om skuld, förlåtelse och om försoning. Någon kan önska få låna lite av min tro – för en tid. Bara för att orka. De tror kanske inte på Gud – men de tror på någonting. Men oftast pratar vi bara om det som faller på. Jag är kanske en röst och ett par varma ögon, närvaro, och lite gemenskap för den som miste allt det. Om du visste hur ensamma vi människor kan vara/känna oss ibland. Det finns många som inte har en vän. Eller som just miste den vän de hade.

Jag berättar om detta för att du ska veta något om uppgifter vi i kyrkan har och som dina pengar går till om du väljer att vara kvar i kyrkan. De går till bland annat det här. Och mycket annat som du inte får inblick i förrän det behövs. Samt mycket som du kan få ta del av närsomhelst du vill, gratis eller för en blygsam slant. Kyrkan en av de få institutioner i vårt samhälle som vecka efter vecka står för praktisk solidaritet. Och flera gånger i veckan kan du få gå till en gudstjänst och höra någon prata om de saker som berör oss människor djupt in i våra hjärtan. Om att vara sårbar. Om att älska. Om att inte räcka till. Om att söka sig inåt och hitta en metaforisk axel att luta sin panna mot när man inte orkar längre. Om att finna sin egen källa till kraft och livsmod. Om tvivel, skuld-känslor, hisnande vardagsolycka och våra innersta rädslor. Om en Gud som vi kanske tror på, vill förneka, är arg på, eller längtar efter. Kort sagt om hur det är att vara människa. Kloka tankar som du kan plocka upp och bära med dig och som kanske låter dig hitta dina egna ord. I de existentiella frågorna hittar vi inte så lätt fram till våra ord.

Du får även lyssna till fantastiska musiker som ger oss en rikedom av bredd men samtidigt djup. För så blir det om det man förmedlar i sin musik verkligen betyder något i ens hjärta. Kanske är du som jag att orden, bönen eller trösten inte riktigt

när hjärteroten på samma sätt som det som förmedlas i musiken. Det får en alldeles egen direktväg rätt in. Rätt in. Och det är våra musikers gåva.

Musiker som i sin tur varsamt handlett och gett plattform till många av våra svenska artister medan de mognade fram. Många av dessa har fått sin första arena och sitt stöd inom kyrkan av våra musiker som trott på dem och gett dem en växtplats.

Visste du att jag så ofta hör vuxna människor som berättar om att det var pedagogerna och ungdomsledarna i kyrkan och den period i livet som de som ungdomar var med i vår gemenskap – som senare i livet höll ihop dem och gav hopp och en livlina att hålla i när guppen på vägen kommer: en diagnos, svek, förluster, känslor av meningslöshet eller utbrändhet. Så många har berättat att de åren i kyrkan satte ett outplånligt vilande avtryck som gjorde sig gällande och bar när livet var svårt. Psalmerna på andakten i stiftsgården, på lägret, att få bli speglad värdefull i en ganska hård värld där många av oss växt upp.

Jag är själv en av dem.

Jag är stolt, ödmjuk och tacksam att få vara en del av en sådan kyrka. Jag vill bara berätta det. Tack för din tid. Fortsätt vara medlem. <3

Pia Palmin Svanlund

FOTO: ERIK STENSEKE

Tankar om människan i Samtid och Framtid

Välkommen att delta i fördjupande samtal kring etiska nutids- och framtidsfrågor. Vi samtalar utifrån våra personliga tankar och erfarenheter för att gemensamt nå större förståelse. Vårt syfte är inte att utgå från någon bestämd politisk eller religiös uppfattning utan istället gemensamt försöka skärskåda olika ämnen förutsättningslöst. Exempel på ämnen:

Utslagning i arbetslivet – fler människor drabbas av överbelastning. Kan arbetslivet förändras med bibehållen konkurrenskraft?

Nya läkemedel – tar lång tid att utveckla och kräver stora investeringar. Kommer höga kostnader och långvariga patent utestänga patientgrupper?

Migration – humanism och internationella åtaganden kräver att vi tar emot människor på flykt. Kommer vi att acceptera att de som fått avslag på sina ansökningar utvisas mot sin vilja?

Profilerad reklam – inlägg på sociala media noteras och skapar profiler över våra preferenser. Accepterar vi att den typen av information är en handelsvara?

DNA – möjligheten att kartlägga vårt DNA gör att ärftliga sjukdomar kan spåras. Men kommer vi att acceptera att försäkringsbolag och arbetsgivare bedömer oss efter denna information?

Artificiell Intelligens – gör att en dator nu kan "höra" skillnader i sinnesstämningar när vi talar. Hur förhåller vi oss när vi inte vet om vi talar med en dator eller en människa?

Automatiserade fordon – trafikerar redan vissa vägsträckor. Kommer vi att känna oss lika trygga i eller utanför den typen av fordon?

VI TRÄFFAS VID FEM
TILLFÄLLEN UNDER
HÖSTEN:

PLATS

**Vårfrukyrkan,
Evasalen**

TID

19.00–ca. 20.30

ONSDAGARNA

19 september

10 oktober

31 oktober

21 november

12 december

*Ingen föranmälan,
ingen avgift.*

VÄLKOMMEN

Det ena kan ge det andra – många frågor hänger ihop...

Robotisering i tillverkning och lager – det finns en trend att färre människor krävs för att producera de varor och tjänster vi behöver.

E-handel – vi handlar mer och mer via nätet. Varorna kommer hem till vår dörr.

Biografer – konkurrerar med stora plattskärmar i hemmen. Vi ser filmer, nyheter och serier hemma.

Kontakter med företag och myndigheter – sköter vi i ökad omfattning via datorn. Besök ersätts av knapptryckningar eller menyval.

Intresseföreningar – får allt svårare att engagera medlemmar för att driva sina idéer...

Direkta diskussioner, fysiska möten och samarbete med andra utanför arbetet tar en annan form. Får vi mer tid i våra hem och färre vardagskontakter med andra människor? Hur påverkas vi i så fall?

Peters levnadsbana har varit spännade och varierad. Han är engagerad och nyfiken på både samtid och framtid.

FOTO: HÅKAN FLANK

Samtalet – en nyckel till förståelse

Peter Brandkvist vill byta och bryta tankar med andra. Gärna bena i existentiella frågor. Frågorna kan ha en andlig dimension, men det är inte Peters poäng. Som volontär drar han i höst igång samtalskvällar i församlingens lokaler i Vårfrukyrkan. Temat är samtids- och framtidsfrågor. Man behöver verkligen inte ha en tro för att vara med – bara intresse för samtal med andra.

Vi ska inte lösa något, inte hitta absoluta svar, och det handlar inte om debatt. Vi ska tillsammans diskutera och fördjupa oss, säger Peter. Alla dessa snabba förändringar, nya förutsättningar, vad gör de med oss människor?

På sidan till vänster ser du några tänkbara ämnesområden och problemställningar.

Peter yrkesarbetar mindre än förr numera men är synnerligen sysselsatt.

– Jag har aldrig haft så mycket tid att ägna åt det jag tycker om!

Hans liv har bjudit på många erfarenheter. Först och främst är han militär – men har också hunnit vara applikationsutbildare när datorerna var unga, fabrikschef och fabriksetablerare.

Det började i Karlsborg för 64 år se-

dan. Rent värderingsmässigt beskriver Peter en "stabil liberal grund". Hans mamma var en av de yngsta liberala politikerna någonsin, även om den karriären fick ett visst avbräck i samband med Peters ankomst till världen.

Han växte mestadels upp hos morföräldrarna. Morfars berättelser präglade honom mycket.

– Han berättade om flyktingar, kriget i Haparanda, där morfar tog emot, säger Peter. Han var även med när det kom lägerfångar från Tyskland med tåg i krigets slutskede.

Tidigt grundlades Peter intresse för medmänniskor. Och det militära livet var en utmärkt skola. Han lämnade hemorten, basen blev sedan Ing 1 i Södertälje i många år. Han började 1973, slutade som major på 90-talet någon gång. Uppdrag från Helsingborg till Kiruna.

– Det var en förmån att få vara med om mycket, lära sig om människor. De åren har verkligen kommit att färga vem jag blev, säger han.

Han beskriver ett liv som civila bara har ett hum om. Befäl och soldater delar

tält. Man tvingas ta hänsyn, personerna i gruppen har olika bakgrund, olika samhällsskick. Och det "ska bara fungera". Man åkte ut på övning, var borta en vecka...

– När vi kom hem var det inte bara sina egna grejer man skulle ta hand om, förklarar Peter. Allt är skitigt och lerigt. Först ta hand om den gemensamma utrustningen, sedan gruppustrustningen, allra sist får man ta hand om sig själv. Föreställ dig duschen!

Att den allmänna värnplikten avskaffades beklagar Peter. Han menar att vi tappat något. I värnplikten träffades människor från olika miljöer, tvingades ihop i det gemensamma.

– Ta gradbeteckningar, som civila tycker är hemskt, säger han med viss

FOTO: PRIVAT

Ung officer 1977.

ironi. Men det syns direkt på uniformen: vapenslag, utbildningsnivå, till och med lön. Man tjänar aldrig på att spela någon annan. Man kan inte dölja vem man är.

Peter konstaterar att armén var hans hem både andligt och fysiskt. Han jobbade mycket.

Men det fanns ett hem härhemma också, i Brännkyrka församling. Här fanns fru och två döttrar. Döttrarna är 23 och 27 idag. Äktenskapet tog slut och Peter konstaterar att det är ett sorgearbete att skiljas, det var jobbigt när det hände.

Han har alltså varit församlingsborgans länge. Men medlem i Svenska kyrkan blev han i relativ närtid. Peter har nämligen gått ur kyrkan en gång. Och det utträdet handlar en hel del om hur han vill förhålla sig till och möta människor, och själv vill bli mött och bemött.

"Att samtala, det är så berikande. Man inser hur lite man vet."

I Karlsborg 1969 var Peter en ung konfirmand.

– Jag kommer ihåg att jag diskuterade högt och lågt redan då, och det var en fråga som aldrig fick något svar, berättar han. Jag tyckte det var märkligt att man pratade om en allsmäktig Gud: "Om han nu är så mäktig, varför stoppar han inte allt elände?"

Konfirmationsprästen svarade aldrig på hans fråga, så då gick han över till "konkurrenterna" i pingstkyrkan.

– De hade godheten att klappa mig på huvudet och säga att det där är så komplicerat att det är för svårt för dig... Senare i livet har jag förstått teodicéproblemet, men ingen ville förklara för mig då.

Bara några år senare gick Peter ur kyrkan. Och utanför förblev han, medan livet bara öste på med nya erfarenheter. Erfarenheter som sammantaget gjorde att han närmade sig kyrkan på nytt.

Ett drygt halvår 1986 gjorde han utlandstjänst i inbördeskrigets Libanon. Där var det inte övning, utan brutal realism.

– Vi var 30 man och två hundar som sysslade med minröjning. Upplevelsen i Libanon satte spår där de existentiella

frågorna fördjupades för mig. Man ser livet och människorna på ett annat sätt, säger han. Att göra ett sådant yrkesval, riskera att offra sitt liv eller att bli invalid – vad innebär det själsligt?

– Upplevelsen bidrog också till att jag ville göra något annat.

Det här var i samma veva som personatorerna slog igenom och nu bytte Peter bransch och bana. I flera år lärde han upp nya användare i datorapplikationer på olika företag. Först som anställd, senare som egenföretagare.

Så dök det upp ännu en ny väg. Peter hade ett par vänner som skulle gifta sig.

– De ville inte ha en kyrklig vigsel, och bad mig att skriva vigseltalet. Det kändes som en alldeles för allvarlig uppgift, men till slut lät jag mig övertalas, säger han.

Men vad skulle han skriva? Vad är kärnan i detta – att man vill leva hela livet med en annan människa? Kärlek? Det här var i augusti 1998. Han och vännerna satt i timmar och samtalade.

– Det är enda gången i livet som jag suttit med andra människor och pratat om kärlek! Det blev en text, som jag faktiskt är stolt över. Och jag fick ett tackbrev från brudens mormor. Att samtala, det är så berikande. Man inser hur lite man vet. Det är fantastiskt, jätteintressant.

I samband med detta bröllop blev Peter bekant med någon som behövde hjälp att styra upp verksamheten i en mindre plastfabrik. Så kom det sig att han blev organisationsutvecklingskonsult. Efter bara tre veckor blev han tillfrågad om att bli anställd som produktionschef.

– Jag hoppade på det, men jag är ingen "löpande band-typ". När uppdraget väl var utfört så...

Alltså var han mer än mottaglig för frågan om att sätta upp ytterligare en fabrik, någonstans nere i Europa.

– "Ja, det har jag aldrig gjort förut", minns jag att jag sa. Jag har halkat på många bananskal – men jag måste känna för det!

Det blev en ny fabrik, 2011, i Katowice i södra Polen. Peter gjorde omsorgsfull research, både på plats i landet och på hemmaplan.

– Fakta kan man läsa sig till, men för att förstå förutsättningarna måste man lära känna människorna, säger han.

Han började gå på svensk-polska förningens föredrag, och är numera själv engagerad där – och håller egna föredrag, bland annat om staden Katowice.

FOTO: PRIVAT

Peter och hojen.

Europa är Peter mer än bekant med. Han reser mycket. Åker hoj. Han är med i ett MC-sällskap av militärer och poliser, som senast hade konvent i Tjeckien i juni. Under den rekordvarma juli-augustimånaden i Sverige tillbringade Peter och särbon Veronica tillvaron i schweiziska Gimel. Peter och hojen vistas också en hel del i Tyskland. Historia, krigshistoria och människor fascinerar honom.

– Jag har fått möjlighet att läsa mycket, se mycket, besöka många platser.

Han beskriver trakten öster om Berlin. Här utkämpades en av slutstriderna under andra världskriget. En bördig och blomstrande trakt utsattes för enorm skövling. Sedan översvämnningar, tyfusutbrott... och så alla år bakom järnridån. Precis som i Sverige står här en kyrka mitt i varje by – men ingen är egentligen i drift längre, de är bara tomma skal.

– I dessa byar finns det fortfarande troende människor som använder församlingshemmet men saknar resurser att sätta kyrkorna i stand, berättar Peter.

Då är vi tillbaka till kyrkan.

– Kyrkan som symbol har en enorm laddning. Så fort något hemskt händer så öppnas kyrkorna och folk kommer dit. Det finns något i detta, något som inte går att runda, säger han.

För några år sedan gick han med i Svenska kyrkan igen.

– Jag kände att det är dumt att förneka att det finns någon form av högre kraft eller makt. Man behöver inte vara vetenskapsförnekare för det. Vi människor vet inte allt, det kan vi nog vara ganska överens om. Ju mer övertygade vi är om att vi har rätt, desto mer fel kan det bli. Se bara på Titanic!

Man varken kan eller bör vara tvärsäker på något, menar Peter. Tanken med höstens samtalskvällar är just att skapa en förutsättningslös arena.

– Så här efter en valrörelse, som dagligen presenterat "färdiga lösningar", kommer det nog att kännas trivsamt att tillsammans utbyta tankar utan syfte att övertyga någon, utan bara samtala.

Kari Malmström

Libanon 1986.

FOTO: PRIVAT

KORSORDSKONSTRUKTOR: HANNA FREDHOLM

Små hjälpredor som tar hand om dina problem medan du sover. Lägg dockorna under kudden och de oroar sig i ditt ställe. Dagen efter känns det mycket bättre! En av klassikerna i våra Fairtrade-skåp. Tillverkade i Guatemala.

Skicka in senast 1 oktober till: FRISVAR, Brännkyrka församling Svenska kyrkan, 20485625, 125 22 Älvsjö.

Ljus, vatten, vinstock... En troende kristen i Sverige av idag kan se att mycket hänger samman, men vet inte alltid vad som hänger ihop med vad. Nutid, symbolik och historia huller om buller. De första kristna för 2000 år sedan hade en något kortare historia än vi, men också då fanns hela Gamla testamentet att ta avstamp i. Följ med i kyrkoherde Magnus Hellströms betraktelse över dopet – och vad det kan betyda!

Dopet förenar oss

Som liten döptes jag i Vantörs kyrka, som då var relativt nybyggd. För många är livets övergångsriter såsom dop, konfirmation, vigsel och begravning i kyrkan viktiga. Kyrkans väggar rymmer sedan urminnes tider både sorg och glädje.

Trots att jag inte minns något av mitt dop väcker kännedomen om det något inom mig. Jag känner tacksamhet. Dopet är en gåva från Gud till oss. Det är Gud som agerar i dopet. Vi behöver inte prestera något. Vi kan bara ta emot dopet som en gåva. När vi döps ikläder vi oss Kristus.

Vi döps i livgivande vatten. Morgondagen symboliserar välsignelse. Vatten är ett viktigt element, livets element.

Alldeles i början på Bibeln kan vi läsa att en gudsvind svepte fram över vattnet och Gud sade: "Ljus, bli till!" Ljuset blev till och Gud såg att ljuset var gott. Vatten och ljus tillsammans blir liv. Livet hade blivit till och Gud såg att det var gott. Vatten är en förutsättning för liv. Fostret omsluts av vatten i magen och ett frö behöver vatten för att kunna gro och växa. Inget levande klarar sig utan vatten. Vi tvättar oss rena i vatten och vi behöver dricka rent vatten för att kunna leva.

Vatten bär på väldiga krafter. Upprörda vatten symboliserar kaos och livets skiften. Precis som livet kan havet vara lugnt och stilla, men det kan också blåsa upp till storm och bli farligt. Jesus gick på vatten vilket bland annat betyder att Jesus tar kontroll över stormen och det världsliga kaoset. Jesus överger oss inte, utan finns med oss också när det stormar.

Enligt Bibeln fanns i Edens lustgård en källa som rann upp och delade sig i fyra floder. Den första floden hette Pishon som flöt kring landet Havila. Det kan vara en idag uttorkad flod på Arabiska halvön. Den andra floden hette Gichon, som är ett annat namn för Nilen och dess tillflöden. Gichon flöt kring landet Kush

FOTO: PIXABAY

som låg söder om Egypten. Den tredje och fjärde floden är Tigris och Eufrat i Mesopotamien, i dagens Irak. Mellersta östern och dess gamla högkulturer är inringade. Mitt i mellersta östern i världens huvudstad Jerusalem förvandlades ett romerskt mordredskap, korset, till ett livets träd.

En vattenkälla symboliserar Jesus som livets källa. I Nya testamentet finns fyra evangelier som berättar om detta. I dopet förenas vi med Kristus och varje dag kan vi försöka att leva i vårt dop, i ständig pånyttfödelse.

Vi är alla skapade till Guds avbild. Vi är alla ett slags gudomliga tempel. Vi behöver ta hand om oss själva, ta hand om varandra och ta hand om hela Guds skapelse. Grunden är Jesus.

Dagligen kan vi försöka leva i vårt dop. Att hela livet igenom växa som människor och som kristna, vilket hänger samman enligt mig. Att försöka ta vara på våra gåvor på bästa sätt utifrån de förutsättningar som finns. Att försöka bygga på vårt andliga tempel hela livet.

Vägen till Gud går genom Kristus. Jesus dog för oss på korset, livet besegrade döden, kärleken övervann ondskan. Förhänget in till det allra heligaste brast. Vägen till Gud är öppen för oss alla.

Nattvarden är vår andliga reskost på vår färd genom livet som döpta in i Kristus. Den sista måltiden då nattvarden instiftades var en påskmåltid då osyrat

bröd och vin användes. Under den sista måltiden före korsfästelsen säger Jesus att "nu kommer jag inte att dricka av det som vinstocken ger" förrän Guds rike har kommit. Vinet och vinstocken finns med oss genom Bibeln. Gubben Noa var den förste vinodlaren, den första som anlade en vingård.

Vinstocken är en vanlig bild för Guds folk. Vinodlaren är en bild för Gud själv. Gud sköter om vinstocken. Bra fruktträd kräver god omsorg, noggrannhet och uthållighet. Grenarna hänger ihop med stocken och det är grenarna som bär frukt. Som delar av Guds folk är vi alla som grenar i vinstocken. Vi är alla olika och vi har alla en funktion att fylla för Gud.

På samma sätt som grenarna sitter ihop med stammen sitter vi som Guds folk ihop med Kristus. Vi ska vara kvar i hans kärlek. Vi ska försöka älska varandra på samma sätt som Kristus älskar oss. Dopet förenar oss.

Magnus Hellström

FOTO: PIXABAY

FOTO: PIXABAY

Är du inte döpt men vill bli?

Ring oss, det är aldrig för sent!

Telefon 08-447 11 00.

Möt Hedvig – missionär i Kina

Samtidigt som tusentals svenskar emigrerade till Amerika förde viljan att sprida Guds ord andra österut.

Hedvig Lovisa Rinell föddes år 1867 i uppländska Skyttorp, och 1894 lämnade hon som 27-åring tryggheten i Sverige för att göra den långa resan till Kina. I Jiaozhou, mitt emellan Peking och Shanghai vid östkusten, kom hon och hennes familj att verka som missionärer under mer än ett halvt sekel.

Där fick de se den sista kejsardynastin falla, genomleva två världskrig och på nära håll följa

det utdragna inbördeskriget, för att till sist återvända till Sverige i samband med kommunisternas maktövertagande i slutet av 40-talet.

Vid det laget hade både barn och barnbarn vuxit upp och skapat sig en tillvaro i Kina. Ett av barnbarnen var då 17-åriga Alice, som nu hade en ny framtid att vänta i det land hennes farmor en gång lämnat. På Frukostcaféet den 13 oktober får du möta Alice Rinell, som berättar om sin spännande släkthistoria med utgångspunkt i Hedvigs liv.

Erik Stenseke

FOTO: NÄSLUND, ESTER / SUNDSVALLS MUSEUM

Kyrkans Öppna förskola

FOTO: HÅKAN FLANK

För föräldrar och barn 0–6 år. Här kan föräldrar träffas och knyta kontakter, dela frågor och erfarenheter kring föräldraskap och annat som hör livet till. Barnen får möjlighet att leka tillsammans med andra barn. Här finns lekrum, fika, möjlighet att värma sin lunch i köket, med mera.

Vi pratar även om Svenska kyrkan och kristen tro och tradition, och om hur det kan prägla våra liv. Vid varje tillfälle har vi en sångstund för alla, som avslutas med andakt och ljusständning.

Brännkyrka församlingshem,
Gabrielsalen (ingång på baksidan)
Onsdagar och fredagar 9.00–12.00.
Vårfrukyrkans församlingshem,
Evasalen (port 7)
Torsdagar och fredagar 9.00–12.00.

Till och med v. 47, uppehåll v. 44. Ingen avgift, ingen anmälan, det är bara att komma!

Frukostcafé • Vårfrukyrkan lördag 13 oktober 10.00 • Fri entré, frukost 30:–

Unna dig kravlös trivsel – på Brännkyrka kafé ska man bara må bra

Gillar du gamla godingar, den svenska visskatten, slaggers från förr, "smörsångare" eller jazz? Under en termin hinner du troligen hitta någon favorit i utbudet på Brännkyrka kafé. Det här är en samlingspunkt för samtal och gemenskap, där du dricker ditt kaffe till musikunderhållning. Varje gång gästas vi av olika sångare, musiker eller andra scenkonstnärer, och det börjar alltid med en kort andakt. Avgift för kaffe och godsak 40 kronor. Du behöver inte förboka biljett, det är bara att komma!

14.00–15.30 torsdagarna 13 septemder, 11 oktober, 8 november, 6 december. Program finns på brannkyrka.org samt annonseras och affischeras inför varje sammankomst.

FOTO: LINA ALRIKSSON

Vägen till mig själv

Träffa Ann-Christine Ruuth! Fram till 60 års ålder var hon känd som Åke, kyrkoherde och chef i Teleborgs församling i Växjö. Det väckte stor uppmärksamhet när hon berättade att hon nu vill leva som Ann-Christine. Välkommen till en spännande föreläsning som egentligen handlar om att få vara sig själv och tillåta andra att vara det också. Se även www.acruuth.se.

Afton mellan himmel och jord
Vårfrukyrkan torsdag 27 september
18.30 • Fri entré • Från 17.30 fika 30:–

Missa inte gudstjänsten

Jesus uppstod på en söndag och därför firar vi gudstjänst varje söndag. På samma sätt som kroppen behöver sitt så behöver själen sitt. Var hämtar vi kraft? Var fyller vi på? Själv hämtar jag kraft på flera sätt, men att fira gudstjänst tillsammans med andra är för mig en viktig del av påfyllnad. Jag kommer från ett hem där man inte gick i kyrkan, men för mig har det blivit en självklar del av livet. Var och en blir salig på sitt sätt. Väl mött på söndag!

Magnus Hellström

FOTO: PIXABAY

Konstutställning Vårfrukyrkan

Bertil Närding, präst, qigongledare, konstnär med mera, ställer ut tavlor ur sin rika produktion. Vernissage söndag 7 oktober 12–15, Mariasalen, Vårfrukyrkan. Utställningen hänger till och med 28 oktober.

FOTO: BERTIL NÄRDING

Inte kan väl jag?!

Målar du eller tecknar? Har du tavlor hemma som du skulle vilja visa för andra? Du är välkommen att ta kontakt med Ann-Christine Janson (efter 1 oktober). Du ansvarar själv för dina alster och för hängning och nedtagning. Ta chansen!

KONTAKT: 08-447 11 30 • ann-christine.janson@svenskakyrkan.se

Tack till dig som är medlem i Svenska kyrkan! Du är viktig.

Din medlemsavgift gör det möjligt för oss att:

- Ge stöd och hjälp i enskilda samtal, familjerådgivning och grupper för sörjande.
- Bedriva uppsökande diakoni och ha närvaro ute i samhället.
- Bjuda in till kvalificerad och uppskattad kyrkomusik, utan entréavgift.
- Sköta om och hålla öppna två vackra och rofyllda kyrkorum.
- På öppna arenor bjuda in till gemenskap, samtal och fördjupning för alla åldrar.
- Högtidlighålla stora ögonblick i alla livets skeden. ... och mycket mer.

Vill du gå med i Svenska kyrkan är det enkelt. Gå in på vår hemsida brannkyrka.org – klicka på "Bli medlem" längst upp till höger och följ instruktionerna.

FOTO: MAGNUS ARONSON

Brännkyrkladet delas ut till alla hushåll i församlingen, även till dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha tidningen. Den delas alltså ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte är intresserad – bli inte arg på oss för att du ändå fått tidningen. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Hindu i en kristen församling – går det ihop?

Du är väl inte kristen, va? Vad är din tro eftersom du har den där röda prickken i pannan? Få du gå i kyrkan och sjunga kristna psalmer? Ja, så här många frågor och funderingar har jag hört när jag besöker kyrkor i vår församling. Tog jag illa upp med alla dessa frågor? Nej då. Det är bättre att ställa frågor och få ett svar än att gå och gissa, grubbla och bygga upp fördomar.

Jag heter Suseela (Sheela) Bai Wadman och är född i Singapore i en indisk familj. Jag är en hindu och har hinduism som min religion. Förresten, prickken i pannan är varken kastmärke eller något religiöst märke. Den visar att jag är en gift kvinna.

Min uppväxt i en hinduisk familj lärde mig att Gud finns i ljuset, ljuset är liv och liv är skapat av Gud. Själens som bär oss är Gud själv och därför är vi alla heliga. Gud finns alltid inom mig var jag än är. Det är så naturligt för mig att vistas i alla hus där Gud finns. Vi, först och främst, är alla människor skapade av Gud. Bara för att vi hamnade i olika religiösa fack betyder inte att vi inte kan respektera varandras religion och tro. Detta är min uppväxt.

Vi utövar vår tro genom våra handlingar, sa mina föräldrar. Att vara en god hindu är att vara en god människa som ser andra människor och hjälper dem som behöver hjälp. Samma budskap gäller även inom kristendomen.

Som medlem i Fredsgruppen i Brännkyrka församling, för sjutton år sedan, kom jag i kontakt med svenskar som bodde i församlingen och hjälpte människor som hade det svårt i närliggande länder. Jag kände en integration och tillhörighet med dessa, som jag kallade, mostrar, fastrar och systrar. Jag fann att jag

Sheela Wadman

VOLONTÄR

kunde fortsätta mitt arbete inom min tro att hjälpa människor. Inom kristendomen finns också det diakonala arbetet som ser till att församlingsbor får den hjälp de behöver. Många kommer på soppluncher, sommarcaféer, föreläsningar, filmvisningar och underbara konserter, och förstås även besöker vår loppis. Det löpande arbetet inom diakonin motiverar boende i vår församling att engagera sig.

Detta arbete tilltalar mig mycket. Därför ser ni mig ofta i Vårfrukyrkan. Både min man, Lasse, och jag är volontärer i Svenska kyrkan. Båda våra barn är döpta i hindutempel i Singapore och i Västlands kyrka i norra Uppland.

I Singapore lever vi i mångfald inom religionerna och vi har lärt oss att respektera alla nationaliteter, kulturer och religioner. Därmed är det viktigt att förstå att mångfald i religionerna i ett land och en församling fostrar oss till vidsynthet; att förstå, respektera, tolerera, acceptera och förlåta. Jag har sett och vet att i vår församling, kristen eller icke kristen, försöker vi uppnå samma mål. Även om vi är olika i vår tro kan vi ändå samsas i vår strävan att älska varandra och leva i fred.

Avslutningsvis, låt mig dela en tanke från Olle Carlsson, "365 tankar för sinnesro":

"Vi behöver visa ödmjukhet inför livets mysterium och respektera andra människors trosuppfattningar. När det gäller frågan om Guds existens och vem han eller hon är så är det vårt öde att inget säkert veta, vi kommer ändå aldrig att förstå. Vi behöver bara låta oss älskas."

FREDSGRUPPEN är en förening som verkar inom Brännkyrka församling sedan över 30 år. Inriktningen är humanitärt hjälparbete. Fredsgruppen driver en loppis i Vårfrukyrkan och

ordnar varje höst en stor basar. Alla intäkter går till konkreta hjälpsatser. I år inträffar **höstbasaren 17 november 11.00–14.00 i Vårfrukyrkan**. Kom och fynda – och hjälp behövande!